

Les males notícies

Un relat de: [Tristram](#)

—No hi ha cap esperança, oi doctor?

El metge era un home enterc. Es movia amb l'encarcament dels androides de les pel·lícules antigues i el rostre semblava tallat d'una sola peça i sense polir, ple d'arestes. Un rostre idoni per comunicar males notícies, anunciar terminis fatídics o prescriure sedants, narcòtics i cures pal·liatives.

La dona se'l mirava amb les celles molt arrufades i uns ulls aigualits a punt de vessar. El llavi inferior li tremolava.

—No hi ha res a fer, doncs? —va insistir. La veu se li va esquarterar.

El malalt tenia els ulls tancats, la pell groguenca, entresuada, el cabell despentinat i lluent i la mandíbula pengim-penjam. De la cova ennegrida de la boca en sortia una ranera que, francament, no augurava res de bo.

Però, finalment, el doctor va parlar:

—Se'n sortirà. No pateixi, senyora. En una setmaneta tindrem el seu marit fresc com una rosa.

En un metge tan avesat a la catàstrofe, les paraules no li van sortir naturals, com si un jutge acostumat a dictar sentències de mort hagués d'absoldre a un acusat. Per fer el dictamen més versemblant, va forçar un somriure. Però la cara de la dona, lluny d'expressar alleujament o alegria, es va congelar en una expressió estranya. Un rictus de decepció, va pensar el doctor.

Per sort, el malalt tenia els ulls tancats.